

slaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. lovforslagets § 1, stk. 5.

5.6. Stedet for undersøgelsen

Udvalget har drøftet, om en undersøgelse med henblik på bevissikring kun skal kunne finde sted i forretnings- og andre erhvervslokaler, eller om også private hjem skal kunne være genstand for undersøgelse. Det fremhæves i betænkningen, at selv om en del kunne tale for at begrænse reglerne anvendelsesområde til erhvervslokaler, forekommer det erfaringsmæssigt ikke helt sjældent, at omfattende krænkelse af immaterialrettigheder, eksempelvis i form af ulovlig fremstilling og salg af edb-programmer og cd'er, begås fra den pågældendes private bopæl.

På den baggrund har udvalget anset det for nødvendigt også at foreslå adgang til at foretage undersøgelse i private hjem. Udvalget præciserer dog, at der ikke bør være adgang til at undersøge et privat hjem, blot fordi det f.eks. er sandsynliggjort, at indehaveren anvender ulovlige edb-programmer mv. på sin computer. Udvalget foreslår derfor, at det skal være sandsynliggjort, at den pågældende som led i erhvervsvirksomhed eller i øvrigt i ikke ubetydeligt omfang har krænket en immaterialret, jf. herved bemærkningerne neden for i pkt. 5.7. Som omtalt samme sted, skal der ved afgørelsen af, om en undersøgelse bør tillades, endvidere altid foretages en interesseafvejning, og ved denne vil integritetshensyn i reglen veje tungere, når der begæres undersøgelse i et privat hjem, end når der begæres undersøgelse i forretningslokaler mv.

Udvalget foreslår, at en bevissikringsundersøgelse bør kunne omfatte alle lokaler og gemmer mv., som den formodede krænker disponerer over, uanset ejerforhold. Det anføres i betænkningen, at det eksempelvis bør være muligt at undersøge et lagerlokale, som den pågældende har lejet eller lånt. På lignende måde bør det være muligt at undersøge den plads på en server, som den pågældende disponerer over. Udvalget anfører i den forbindelse, at der tillige vil være mulighed for at foretage undersøgelse hos en person, som medvirker til en krænkelse, idet denne person selv må anses for at være krænker.

Udvalget har drøftet, hvorvidt der – ud over, hvad der følger af det foran anførte – bør kunne foretages undersøgelse hos en tredjemand, men har ikke fundet at burde stille forslag herom. Udvalget har herved navnlig lagt vægt på, at det forekommer meget vidtgående at tillade undersøgelse hos en virksomhed eller person, som ikke selv er under mistanke, og at integritetshensynene må veje tungest. Hertil kommer, at det næppe er muligt at sondre mellem forskellige typer af

tredjemænd; og at man i de groveste tilfælde har de straffeprocessuelle regler om ransagning at falde tilbage på.

Der henvises til betænkningen side 63.

Justitsministeriet finder i lighed med udvalget, at bevissikringsreglerne bør omfatte både erhvervslokaler mv. og private hjem, idet der som anført af udvalget stilles større krav til omfanget af krænkelse, der begås ikke-erhvervs-mæssigt i private hjem, før der kan foretages bevissikringsundersøgelse, jf. bemærkningerne ovenfor. Justitsministeriet kan endvidere tiltræde udvalgets forslag om, at reglerne ikke kan anvendes over for tredjemænd, med mindre det sandsynliggøres, at disse har deltaget i krænkelsen af de rettigheder mv., der omfattes af lovforslaget.

Lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. lovforslagets § 1, stk. 1.

5.7. Rekvirentens sandsynliggørelse af, at der foreligger en krænkelse, samt krav til krænkelsens karakter mv.

En bevissikringsundersøgelse er indgribende, og der har været enighed i udvalget om, at der må foreligge en væsentligt underbygget formodning for, at krænkelse eller overtrædelser har fundet sted, før der kan træffes beslutning om bevissikringsundersøgelse. Udvalget har fundet, at det vil være rigtigt at anvende samme beviskrav som ved fogedforbud, dvs. et krav om sandsynliggørelse, jf. retsplejelovens § 642, også fordi der i praksis formentlig ofte vil blive fremsat anmodning om forbud samtidig med anmodningen om bevissikring.

Der bør ikke stilles krav om sandsynliggørelse af, at krænkelsen af den pågældende immaterialret er af en sådan karakter, at der er grundlag for at pålægge krænkeren strafansvar eller erstatningsansvar. Udtrykket »har krænket en immaterialret« i lovforslagets § 1, stk. 1, omfatter således enhver krænkelse i objektiv forstand.

Udvalget anfører, at kravet om sandsynliggørelse sigter både til faktiske og retlige forhold. Det skal ikke alene være sandsynliggjort, at rekvirent har foretaget de handlinger, som påberåbes af rekvirenten, men også, at disse handlinger udgør en krænkelse af rekvirentens rettigheder eller en overtrædelse i øvrigt, og at rekvirenten er beføjet til at påberåbe sig disse krænkelse eller overtrædelser. Der bør således som udgangspunkt ikke foretages bevissikringsundersøgelse, hvis de produkter, rekvirent fremstiller, importerer og/eller sælger, adskiller sig fra rekvirentens på en sådan måde, at det er tvivlsomt, om rekvirentens ret krænktes. På lignende måde bør der som udgangspunkt ikke